

L'escultura i Torres Monsó

'Anar fent i prou' Aquest és el títol de l'exposició d'escultura de Paco Torres Monsó, promoguda per la Fundació Vila Casas a Palafrugell i que ha trobat ressò a l'Arts Santa Mònica i al Centre d'Estudis Catalans de París. Per què l'escultura és la disciplina artística més desatessa d'aquest país? Què ho fa que la darrera revisió de l'escultura d'avantguarda catalana dati del 1989, al mateix Santa Mònica? Barnett Newman deia que una escultura és allò amb què topes quan t'enretires per veure una pintura. I és que el món de les pantalles i les noves tecnologies ens han fet perdre la consciència de cos, matèria i corporeïtat inherent a la condició humana i que l'escultura ens recorda constantment. Mig segle d'escultura Paco Torres Monsó (Girona, 1922) és l'escultor viu que millor representa l'evolució de l'escultura a la segona meitat del segle XX al nostre país, fins a arribar als nostres dies amb l'esperit més jove que disfressa, a la vista de l'obra, els seus noranta anys. D'Aristides Maillol a Henry Moore hi trobem el seu recorregut de formació, arrodonit amb la pràctica als tallers d'Enric Monjo i Josep Clarà, el mestratge clàssic dels quals Torres Monsó s'esforça a deformar i desfigurar per assolir una expressivitat en la matèria i en les textures de la figura, la descomposició metafísica de la condició humana a la postguerra. La matèria era carn, com ho havien demostrat els pintors Jean Fautrier i Jean Dubuffet. Torres Monsó no renuncia mai a l'arquitectura geomètrica de les seves figures malgrat els accidents, fissures i relleus externs, que ens fan pensar en l'escultura de Germaine Richier o Giacometti. El seu pas per París als anys 50 i per Londres als 60 li permeté tenir una visió internacional de l'art, però també del context històric i de l'humanisme de postguerra. Metafísica Diu Rafael Argullol, a propòsit de Torres Monsó, que es pot parlar "d'un alè metafísic gràcies al qual l'artista ha estat capaç de confrontar-se amb els grans interrogants de la condició humana. Aquesta capacitat per anar des del més íntim fins al més universal ens autoritza a observar l'obra de Torres Monsó com una de les aventures més audaces i creatives de l'escultura contemporània". La corporeïtat, el món de l'objecte ha estat recreat en les seves obres d'art públic més significatives com les lletres A,B,C,Q (1980) i Llapis (1981), instal·lades als carrers de Girona, que exemplifiquen el seu pas per una escultura més pop, fins a arribar a la desconstrucció de l'escultura en instal·lacions on els elements corporis s'entrellacen amb la fotografia, el vídeo i altres inclinacions performatives. Com els bons escultors, Torres Monsó connecta l'home amb el món, el particular amb l'universal i viu la intimitat de l'art des de la concentració que dóna una certa sordesa i que tan bé expressà a Orella (2001). "Anar fent i prou" és un bon lema per sobreviure i encapçalar la lluita dels resistents.

Publicat a:

-Suplement Cultura 03-05-2013 Pàgina 30

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/641060-lescultura-i-torres-monso.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mecultura&utm_source=rss&utm_medium=mecultura&utm_campaign=rss